

Ковзаючий по воді

Костянтин Хмара

Він завжди нерухомий. Лише маківка його голови з темним, ніби липким пасмом волосся і бездонними очима видніється з темної, повної таємних сновидінь води. Сновидінь, затоплених глибиною печалей і страхів.

Він завжди нерухомий. І лише його очі не можуть знайти спокій. Ніколи.. Під вічний, тужливо в'язкий, ніби бурчання, шепіт, витікаючий з глибин темної води його очі блукають, немов ковзають по нескінченній, невідомій воді і стежать..

Завжди..

Іноді він заплющує очі і його вії плавно занурюються у воду, повну таємниць, що ростуть з неї, подібно каламутним водоростям. І здається, що в цю мить його вії стикаються з довгими водоростями, що в'ються з самого дна. І неначе сплітаються з ними в єдиному русі. І в цю найкоротшу мить вони розказують одне одному про таємне і проростають одне в одного. І лише в цю коротку, як удар блискавки мить, тільки в цей короткий проміжок часу його очі не ковзають по поверхні води.

І в цю коротку мить я можу зробити крок – один короткий рух, немов невловиме ковзання по каламутній, лякаючій невідомою безмежністю воді.

А далі знову завмерти в невимірному страху, що тягне моє волосся до неба і розбурхує колючим морозом шкіру, і в той же час у щемному очікуванні тієї томливо чаруючої миті, коли він знову занурить свої довгі чорні вії в темну невідому воду, і знову такою ж тонкої як ці темні, неприродно ворсисті від вростаючих в них таємних вібрацій води, вії виявиться межа між передчуттям і очікуванням, тим, хто ковзає і тим, хто уникає, мною і ним.